

[Peter Duetoft]

ståelse for det, og derfor er det rigtigt, at debatten skal i gang nu, selv om beslutningen først skal træffes om nogle år. At udskyde det nu vil bare betyde, at man sikrer sig et nyt nej, og det er CD ikke tilhængere af.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne takke fru Lilli Gyldenkilde, fordi det lykkedes os at få denne debat.

Jeg nævnte altså seks punkter, der er vigtige for Det Konservative Folkeparti i den fremtidige Europapolitik, og herunder var der WEU. Jeg tror, det er rigtigt, som hr. Peter Duetoft siger, at det ikke gavner os at skubbe den debat ind under gultæppet. Selvfølgelig er der i øjeblikket en uenighed, da vi er nogle partier – herunder Det Konservative Folkeparti – der mener, at det var bedst, vi var med her og nu, så vi var med til at præge den måde, som WEU skal udvikle sig på, men det er der ikke flertal for, så vi er ikke med.

Men vi forudser altså bare, at de, der i øjeblikket ikke synes, vi skal være med, formentlig i 1996 eller 1997 bliver nødt til at revurdere deres holdning, for WEU vil udvikle sig til at blive et positivt islæt i den europæiske forsvarspolitik, der ikke vil være i konkurrence med NATO, sådan som fru Annette Just var inde på. Jeg er overbevist om, at det vil lykkes, og som fru Charlotte Antonsen sagde, er der trods alt sket det nye siden den 30. november sidste år, hvor vi diskuterede det sidste gang, at en række nye lande har søgt om at blive associeret til EU. Jeg synes, det er et fantastisk perspektiv, at vi ser østeuropæiske og baltiske lande blive tilsluttet dette gryende forsvarssamarbejde. Det kan Danmark ikke på lang sigt holde sig uden for; Danmark må være med dér, ligesom vi er med andre steder, hvor danske interesser skal varetages.

Anden næstformand (Grove):

Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning, og så går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg var faktisk enig i det, hr. Peter Duetoft sagde, så derfor er jeg ked af, at hr. Peter Duetoft ikke er enig med mig på nuværende tids-

punkt. Jeg mener ikke, at vi skal skubbe diskussionen om WEU ud, men at vi skal diskutere andet end de tre bogstaver WEU, og det er det, Venstre ikke vil, for Venstre siger bare, at vi skal sige ja eller nej til noget, der i øvrigt er ukendt. Er Venstre kommet med et bud på, hvad der så skal være i WEU? Vil man have et unionsforsvar, eller vil man ikke have et unionsforsvar? Skal vi have værnepligt? Det, vi skal begynde at diskutere, er jo, hvad vi vil med WEU. Vi kan jo ikke bare sige ja til WEU og så bagefter finde ud af, hvad vi vil med det. Vi sidder med i øjeblikket, vi er observatør, vi kan tale; det er jo ikke sådan, at udviklingen render forbi os, så vi ikke ved noget som helst.

Men under alle omstændigheder synes jeg, Venstre skulle starte en diskussion om andet end tre bogstaver. Hvad vil Venstre med det? Det vil have et forsvar. På hvilke betingelser? Vil Venstre have værnepligt, eller vil det ikke have værnepligt? Hvordan skal det forholde sig til den europæiske søjle i NATO? Hvordan skal styrkerne være? Hvilke kommandostrukturer skal der være? Hvad er det overhovedet, der skal være i WEU? Det vil blive en ordentlig diskussion; vi kan da ikke blive ved med at føre en diskussion om en gammel traktat, der skal ændres i 1998, og bare sådan fuldstændig pr. automatik hele tiden sige: WEU, WEU! Det er jo ikke meningsfuldt.

Jeg tror faktisk også, at hr. Peter Duetoft og jeg er enige om, at den diskussion, vi skal tage, er om, hvad det er for et forsvarspolitisk samarbejde, Venstre og måske CD vil bygge op. Så kan vi begynde at få lidt indhold i det i stedet for det her, som overhovedet ikke har spor indhold.

Charlotte Antonsen (V):

1990'erne er dynamikkens årti i Europa. Omvæltningerne i Øst kræver handling i Vest. Vi står nu efter den kolde krigs ophør, hvor hele Europa skal til at samarbejde, i en situation, der svarer til den situation, vi stod i efter Anden Verdenskrig, hvor vi efter krigens afslutning besluttede at samarbejde i Vesteuropa; det fører selvfølgelig til nogle ændringer i Vesteuropa.

Det første konkrete skridt i Vesteuropa som følge af Murens fald er faktisk det, vi drøfter i dag, nemlig EFTA-landenes indlemmelse i Den Europæiske Union. Lykkeligtvis er det